

УДК 343.18

DOI 10.37566/2707-6849-2025-1(50)-13

Сергій КРУШИНСЬКИЙ,*завідувач кафедри кримінального права та процесу
Хмельницького університету управління та права**імені Леоніда Юзькова,**кандидат юридичних наук, професор**ORCID: 0000-0002-1583-226X*

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПІДСУДНОСТІ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОВАДЖЕНЬ ПІД ЧАС ЗДІЙСНЕННЯ СУДОВОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДОСУДОВИМ РОЗСЛІДУВАННЯМ

Постановка проблеми. Порівняльний аналіз вітчизняного кримінального процесуального законодавства в історичному контексті засвідчує стійку тенденцію до поступового розширення повноважень судових органів у досудовому кримінальному провадженні. Ці повноваження пов'язані з запобіганням незаконному чи необґрунтованому обмеженню і порушенню прав та свобод учасників кримінального провадження та інших осіб під час проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій, спеціального досудового розслідування, застосування заходів кримінального процесуального примусу, захистом цих прав, перевіркою законності та обґрунтованості кримінальних процесуальних рішень органів досудового розслідування, прокурора та їх корегуванням [1, с. 370–371]. Тобто йдеться про повноваження слідчого судді, які він реалізує в рамках виконання функції судового контролю в стадії досудового розслідування.

Водночас право кожної людини на судовий захист, що включає розгляд провадження повноважним (компетентним) судом, означає, що такий розгляд повинен здійснюватися не будь-яким довільно обраним судом, а тим судом, до компетенції якого з урахуванням визначених у законі критеріїв належить розгляд цього провадження [2, с. 1–2]. Зазначене в повному обсязі стосується й визначення

повноважного слідчого судді для розгляду провадження в межах здійснення функції судового контролю.

Аналіз останніх наукових досліджень. Окремі проблеми визначення підсудності кримінальних проваджень у різні часи досліджувалися багатьма науковцями та продовжують викликати чималі дискусії на сторінках наукових праць. Вагомий внесок у розвиток цього напрямку кримінально-процесуальної науки в сучасний період зробили Є. Дехтярьов, В. Король, М. Макаров, С. Оверчук, В. Попелюшко, Н. Сиза, С. Шаренко, В. Юрчишин, О. Яновська та інші вчені.

Формулювання цілей статті. Головною метою цієї роботи є виявлення проблем, пов'язаних із визначенням підсудності кримінальних проваджень під час здійснення судового контролю за досудовим розслідуванням, а також шляхів їх вирішення.

Виклад основного матеріалу. Європейська конвенція про захист прав людини і основоположних свобод у § 1 ст. 6 гарантує право кожного на справедливий суд – справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення. Право на справедливий суд має складну структуру, оскільки воно складається з багатьох елементів [3, с. 9], зокрема, включає право на розгляд справи повноважним судом.

На розвиток цього положення Закон України «Про судоустрій і статус суддів» у ч. 1 ст. 7 гарантує кожному захист його прав, свобод та інтересів у розумні строки незалежним, безстороннім і справедливим судом, утвореним законом, а у ч. 1 ст. 8 передбачає, що ніхто не може бути позбавлений права на розгляд його справи в суді, до юрисдикції якого вона віднесена процесуальним законом.

Отже, забезпечення права на справедливий суд тісно пов'язане з інститутом підсудності у кримінальному процесі. Порушення правил підсудності є істотним порушенням вимог кримінального процесуального закону (п. 6 ч. 2 ст. 412 Кримінального процесуального кодексу України, далі – КПК України), що відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 409 кодексу є підставою для зміни або скасування судового рішення. Таке істотне порушення є безумовним, тобто, як слушно стверджує Н. Бобечко, воно за будь-яких умов негативно впливає на ухвалення судового рішення, порушує права та законні інтереси учасників провадження та, маючи належність до неспростовних правових презумпцій, завжди повинно спричиняти скасування судового рішення [4, с. 104].

Відповідно до ч. 2 ст. 370 КПК України законним визнається рішення, ухвалене компетентним судом згідно з нормами матеріального права з дотриманням вимог щодо кримінального провадження, передбачених КПК. Термін «компетентний суд» у цьому контексті є синонімічним до терміна «повноважний суд», що вживається у ст. 8 Закону України «Про судоустрій і статус суддів». Отже, порушення правил підсудності свідчить про те, що провадження здійснювалось неповноважним (некомпетентним) судом, а відповідно прийняті ним рішення є незаконними.

Передусім зазначимо, що до повноважень слідчого судді чинний КПК України відносить доволі велику кількість питань: застосування заходів забезпечення

кримінального провадження, зокрема, запобіжних заходів, надання дозволу на проведення слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) дій, розгляд і вирішення скарг на рішення, дії чи бездіяльність слідчого, прокурора, встановлення процесуальних строків, вирішення долі речових доказів, розгляду відводів під час досудового розслідування та деякі інші.

З урахуванням цього, а також враховуючи нормативне визначення поняття «слідчий суддя» (п. 18 ч. 1 ст. 3 КПК України), варто вести мову про інстанційну підсудність кримінальних проваджень слідчому судді. Стаття 247 КПК України наразі передбачає єдиний випадок, коли вирішення питання віднесено до повноважень слідчого судді суду апеляційної інстанції, – це надання дозволу на проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Усі інші питання, віднесені до повноважень слідчого судді, вирішуються слідчим суддею суду першої інстанції.

Після запровадження до системи судоустрою Вищого антикорупційного суду актуалізувалось питання предметної підсудності кримінальних проваджень слідчому судді. Так, ч. 2 ст. 33-1 КПК України передбачає, що слідчі судді Вищого антикорупційного суду здійснюють судовий контроль за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальних провадженнях щодо кримінальних правопорушень, передбачених у примітці ст. 45 КК України (корупційних кримінальних правопорушень і кримінальних правопорушень, пов'язаних з корупцією), ст. 206-2, 209, 211, 366-2, 366-3 Кримінального кодексу України (далі – КК України), якщо наявна хоча б одна з умов, передбачених п. 1–3 ч. 5 ст. 216 КПК України. Такий підхід продемонстровано і в інших нормах (ч. 7 ст. 100, п. 2 ч. 2 ст. 132, ч. 1 ст. 184, ч. 1 ст. 192, ч. 2 ст. 199, ч. 1 ст. 201, ч. 2 ст. 234, ч. 3 ст. 244, ст. 247, ч. 10 ст. 290, ч. 1 ст. 306) КПК України.

Значно більш проблемним є визначення територіальної підсудності кримінальних проваджень слідчим суддею. Це зумовлено передусім відсутністю окремої статті КПК України, яка б установлювала загальні, уніфіковані правила її визначення, на чому вже акцентували увагу науковці [2, с. 31]. На сьогодні підхід законодавця до урегулювання цього питання є доволі суперечливим. До прикладу, розгляд питань щодо вирішення долі речових доказів під час досудового розслідування (ч. 7 ст. 100 КПК України), продовження строку тримання під вартою (ч. 2 ст. 199 КПК України), зміни запобіжного заходу (ч. 1 ст. 201 КПК України), залучення експерта для проведення експертизи (ч. 3 ст. 244 КПК України), визначення строку для ознайомлення з матеріалами в порядку їх відкриття (ч. 10 ст. 290 КПК України) віднесено до підсудності суду, в межах територіальної юрисдикції якого здійснюється досудове розслідування. Водночас, визначаючи територіальну підсудність для вирішення питання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження (п. 1 ч. 2 ст. 132 КПК України), зокрема, запобіжних заходів (ч. 1 ст. 184 КПК України), надання дозволу на проведення обшуку (ч. 2 ст. 234 КПК України), огляду (ч. 2 ст. 237 КПК України), слідчого експерименту в житлі чи іншому володінні особи (ч. 5 ст. 240 КПК України), законодавець як критерій використовує уже місце знаходження органу досудового розслідування. Застосування тимчасового арешту віднесене до

підсудності слідчого судді, у межах територіальної юрисдикції якого здійснено затримання особи (ч. 3 ст. 583 КПК України), а застосування екстрадиційного арешту – слідчого судді за місцем тримання особи під вартою (ч. 1 ст. 584 КПК України).

Водночас ще більш непослідовний підхід законодавець демонструє в інших випадках. Так, відповідно до ч. 1 ст. 247 КПК України територіальна підсудність провадження з розгляду клопотання про надання дозволу на проведення негласної слідчої (розшукової) дії визначається за критерієм місця знаходження органу досудового розслідування, а у ч. 2 цієї статті уже використовується критерій «місце здійснення досудового розслідування». Частина 1 ст. 192 КПК України передбачає альтернативний спосіб визначення територіальної підсудності – загальним критерієм є місце знаходження органу досудового розслідування, проте, якщо затриманого неможливо доставити до відповідного суду у 60-годинний строк, тоді питання про застосування до нього запобіжного заходу може розглядатись слідчим суддею суду, в межах територіальної юрисдикції якого особа була затримана. Щодо надання дозволу на проведення спеціального досудового розслідування, розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність слідчого, прокурора під час досудового розслідування на нормативному рівні питання визначення підсудності залишається відкритим, оскільки спеціальні вказівки у відповідних нормах (статті 297-1, 297-3, 306) КПК України не передбачені.

Водночас на практиці при визначенні підсудності для вирішення інших питань, що віднесені до компетенції слідчого судді, також застосовується критерій місця знаходження органу досудового розслідування. На користь такого висновку слугує роз'яснення Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ (далі – ВССУ), який у листі № 223-558/0/4-13 від 05.04.2013 р. вказав, що до розгляду клопотань, територіальна підсудність щодо яких прямо не визначена процесуальним законом, з урахуванням положень ч. 6 ст. 9 КПК України правильним є застосування правила, згідно з яким судовий контроль здійснюється слідчим суддею суду першої інстанції, у межах територіальної юрисдикції якого знаходиться орган досудового розслідування [5].

Якщо термін «місце проведення (здійснення) досудового розслідування» можна розуміти, виходячи зі змісту ст. 218 КПК України, то термін «місце знаходження органу досудового розслідування» з моменту набуття чинності КПК України 2012 року і до сьогодні не набув однозначного тлумачення в судовій практиці. На цьому акцентував увагу і ВССУ в листі № 1-1640/0/4-13 від 15.10.2013 р., зазначаючи, що відсутність у КПК України чіткого визначення поняття «місце розташування органу досудового розслідування» призводить до того, що правоохоронні органи, які складаються зі структурних підрозділів, фактично розташованих у межах територіальної юрисдикції різних судів, допускають вільне трактування цього поняття та на власний розсуд визначають суд, до якого вносять клопотання про забезпечення заходів кримінального провадження.

Інтерпретаційна позиція ВССУ полягала в тому, що чинний кримінальний процесуальний закон визначає органами досудового розслідування не службових

осіб – слідчих відповідних правоохоронних органів, а відповідні державні установи. Враховуючи викладене, Суд дійшов висновку, що органом досудового розслідування є не слідчий підрозділ, а відповідний орган внутрішніх справ, безпеки чи прокуратури, до складу якого входить цей слідчий підрозділ.

Отже, фактичне місцезнаходження структурного підрозділу, на думку ВССУ, не є визначальним фактором для вирішення питання щодо місця розгляду клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, оскільки територіальна підсудність повинна визначатись не за фактичним місцем розташування слідчого підрозділу, а за місцем знаходження (реєстрації) відповідного державного органу, який є юридичною особою та в складі якого знаходиться слідчий підрозділ» [6].

Зазначене трактування – «органом досудового розслідування є не слідчий підрозділ, а відповідний орган...» – прямо суперечить змісту частин 1, 2 ст. 38 КПК України. Очевидно, зважаючи на такі суперечливі роз'яснення, зазначений вище лист був відкликаний ВССУ листом № 5-467/0/4-14 від 07.04.2014 р. [7].

Натомість у листі № 223-1650/0/4-16 від 16.06.2016 р. ВССУ зазначив, що органом досудового розслідування, враховуючи системний аналіз положень п. 8 ч. 1 ст. 3 КПК та ч. 1 ст. 38 КПК України, є: 1) слідчі підрозділи (Головне слідче управління, слідче управління, відділ, відділення) органів Національної поліції України, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, органів державного бюро розслідувань; 2) підрозділ детективів, підрозділ внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України.

Іншими словами, ВССУ констатував, що органом досудового розслідування в конкретному кримінальному провадженні є не сам правоохоронний орган, до складу якого входить відповідний підрозділ (Національна поліція України, Служба безпеки України, Національне антикорупційне бюро України), а його підрозділ (управління, відділ), визначений у ч. 1 ст. 38 КПК України [8].

Саме такий підхід у переважній більшості випадків наразі застосовується на практиці і є, на мою думку, більш правильним. Водночас у окремих випадках при визначенні підсудності проваджень слідчим суддям продовжує застосовуватись підхід, відповідно до якого територіальна підсудність визначається за місцем знаходження (реєстрації) відповідного державного органу, який є юридичною особою та в складі якого знаходиться слідчий підрозділ (наприклад, ухвала Другої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 22.04.2020 р. [9], ухвала Першої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 13.10.2020 р. [10]), що видається хибною практикою.

Особливо гострою проблема визначення територіальної підсудності кримінальних проваджень під час здійснення судового контролю є у містах, що мають адміністративний поділ на райони. На сьогодні в Україні налічується 24 міста з районним поділом (у тому числі 7 – на тимчасово окупованій території). Розглянемо цю проблему на прикладі міста Дніпро.

Проблема з визначенням територіальної підсудності у місті Дніпро зумовлена двома причинами: 1) адміністративно-територіальним поділом міста, що включає

вісім районів; 2) різними підходами до тлумачення терміна «орган досудового розслідування».

Наразі місто Дніпро охоплює вісім адміністративних районів, у кожному з яких функціонує один місцевий суд, межі територіальної юрисдикції якого визначаються межами відповідного району: 1) Новокодацький район – територіальна юрисдикція Новокодацького районного суду м. Дніпра; 2) Центральний район – територіальна юрисдикція Центрального районного суду м. Дніпра; 3) Чечелівський район – територіальна юрисдикція Чечелівського районного суду м. Дніпра; 4) Соборний район – територіальна юрисдикція Соборного районного суду м. Дніпра; 5) Шевченківський район – територіальна юрисдикція Шевченківського районного суду м. Дніпра; 6) Нижньодніпровський район – територіальна юрисдикція Нижньодніпровського районного суду м. Дніпра; 7) Індустріальний район – територіальна юрисдикція Індустріального районного суду м. Дніпра; 8) Самарський район – територіальна юрисдикція Самарського районного суду м. Дніпра.

Розуміння поняття «органи досудового розслідування» викладене у частинах 1, 2 ст. 38 КПК України – ними є органи, що здійснюють досудове слідство і дізнання. Досудове слідство здійснюють: 1) слідчі підрозділи: органів Національної поліції; органів безпеки; органів Державного бюро розслідувань; 2) підрозділ детективів, підрозділ внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України; 3) підрозділи детективів органів Бюро економічної безпеки України.

Водночас проблему тлумачення терміна «орган досудового розслідування» в судовій практиці можна яскраво продемонструвати на прикладі провадження, внесеного до ЄРДР за № 12018040000000884, у межах якого органом досудового розслідування визнано:

- Головне управління Національної поліції у Дніпропетровській області, що є юридичною особою (адреса – м. Дніпро, вул. Троїцька, 20А, Шевченківський район міста) і знаходиться у межах територіальної юрисдикції Бабушкінського районного суду м. Дніпропетровська (ухвала Дніпровського апеляційного суду від 08.09.2022 р. [11]);
- Слідче управління ГУНП в Дніпропетровській області (адреса – м. Дніпро, пр. Слобожанський, 40, Індустріальний район міста), що знаходиться у межах територіальної юрисдикції Індустріального районного суду м. Дніпропетровська (ухвали Дніпровського апеляційного суду від 14.02.2023 р. [12]);
- відділ розслідування особливо тяжких злочинів Слідчого управління ГУНП в Дніпропетровській області (адреса – м. Дніпро, вул. Князя Володимира Великого, 34, Центральний район міста), що знаходиться у межах територіальної юрисдикції Кіровського районного суду м. Дніпропетровська (ухвали Дніпровського апеляційного суду від 26.01.2023 р. [13]).

Отже, у межах одного кримінального провадження, покладаючи в основу один і той самий критерій (місце знаходження органу досудового розслідування) було визначено три різні суди, слідчі судді яких здійснювали функцію судового контролю. Така ситуація є докорінно неправильною.

Для правильного визначення територіальної підсудності ключовим видається правильне тлумачення терміна «орган досудового розслідування». Наприклад, якщо вести мову про провадження щодо кримінальних правопорушень, підслідних органам Національної поліції, то очевидно, потрібно керуватись Положенням про слідчі підрозділи Національної поліції України, у п. 2 якого визначено, що слідчими підрозділами є: 1) Головне слідче управління Національної поліції; 2) слідчі управління головних управлінь Національної поліції в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, областях та місті Києві; 3) слідчі відділи (відділення) територіальних (відокремлених) підрозділів поліції [14].

Визначення територіальної підсудності кримінальних проваджень слідчим суддям за критерієм місця знаходження органу досудового розслідування має й інші негативні прояви на практиці. Так, Є. Дехтярьов цілком слушно зазначає про часте застосування неформальних практик, в яких місцезнаходження органу розслідування поряд з адресою реєстрації почало визначатися з огляду на місце безпосередньої дислокації його службових осіб. Індикаторами встановлення місця розташування органу досудового розслідування в одному випадку став факт знаходження кабінетів слідчих у певних районах області чи міста, в інших – належність слідчого до окремих відділів (відділень) слідчого управління, що розташовані у відмінному, ніж головний підрозділ слідства, районі [15, с. 100].

Тому варто погодитись із вченими, які пропонують відійти від цього критерію, оскільки визначення підсудності за фактичним чи юридичним місцем знаходження органу досудового розслідування може зумовлювати порушення права особи на належний суд, установлений законом. Наприклад, С. Оверчук з метою усунення суперечностей у правилах визначення територіальної підсудності запропонував використовувати критерій місця вчинення кримінального правопорушення, а якщо його встановити неможливо – місце здійснення досудового розслідування [2, с. 11–12]. Загалом сприймаючи таку пропозицію, вважаю, що вона потребує уточнення, адже відповідно до ст. 218 КПК України за загальним правилом місце вчинення кримінального правопорушення і визначає місце проведення досудового розслідування. Отже, роль універсального критерію визначення підсудності кримінальних проваджень слідчим суддям цілком може виконувати місце проведення досудового розслідування.

Звичайно, тут потрібно зробити обмовку про те, що з цього правила можуть бути винятки. Наприклад, при застосуванні тимчасового або екстрадиційного арешту цей критерій не може бути використаний апріорі, адже ці заходи застосовуються до особи, яка вчинила злочин за межами України і щодо якої кримінальне провадження на території України не здійснюється. Тому слід підтримати думку, що в цьому випадку варто вести мову про окремий підвид підсудності – виключну територіальну підсудність [2, с. 10]. Також таким винятком може бути і випадок, коли затриману без ухвали слідчого судді особу неможливо у 60-годинний строк доставити до суду за місцем проведення досудового розслідування. У такому разі питання про застосування до нього запобіжного заходу може розглядатись слідчим суддею суду, в межах територіальної юрисдикції якого особа була затримана.

Висновки. Підсумовуючи, зазначимо, що з метою усунення суперечностей, які склались на практиці під час визначення територіальної підсудності кримінальних проваджень слідчим суддям, варто встановити універсальний критерій, роль якого цілком може виконувати місце проведення досудового розслідування. Для цього доцільно доповнити ст. 32 КПК України новою ч. 4 такого змісту: «4. Розгляд питань, віднесених до повноважень слідчого судді, здійснюється слідчим суддею суду, в межах територіальної юрисдикції якого проводиться досудове розслідування, якщо інше не передбачено цим Кодексом». У зв'язку з цим потрібно вилучити вказівки на територіальну підсудність проваджень слідчим суддям в інших нормах КПК України, крім ч. 1 ст. 192, ч. 3 ст. 583, ч. 1 ст. 584 КПК України.

Перелік використаних джерел

1. Гловюк І. В. Кримінально-процесуальні функції: теоретико-методологічні засади і практика реалізації: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.09. Одеса, 2016. 602 с.
2. Оверчук С. В. Підсудність кримінальних проваджень слідчому судді. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Право». 2015. № 2 (12). С. 1–36. URL: <https://lj.oa.edu.ua/articles/2015/n2/15osvpss.pdf>
3. Krushynskiy S. A., Dankova S. O. *Adversarial proceedings as a guarantee of the right to a fair trial in the interpretation of European court of human rights*. Ампаро. 2022. Спецвипуск. Том 2. С. 7–16.
4. Бобечко Н. Р. Безумовні істотні порушення кримінального процесуального закону. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Сер.: Юриспруденція. 2015. № 14. С. 104–109.
5. Інформаційний лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про деякі питання здійснення слідчим суддею суду першої інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження» від 05.04.2013 р. № 223-558/0/4-13. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0558740-13#Text>
6. Інформаційний лист ВССУ від 15.10.2013 р. № 1-1640/0/4-13. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v1640740-12>
7. Інформаційний лист ВССУ від 07.04.2014 р. № 5-467/0/4-14. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v-467740-14>
8. Інформаційний лист ВССУ від 16.06.2016 р. № 223-1650/0/4-16. URL: <http://consultant.parus.ua/?doc=0A5Y0C59D6>
9. Ухвала Другої судової палати ККС ВС від 22.04.2020 р. (справа № 487/7605/19). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88880636>
10. Ухвала Першої судової палати ККС ВС від 13.10.2020 р. (справа № 607/16332/20). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92173653>
11. Ухвала Дніпровського апеляційного суду від 08.09.2022 р. (справа № 932/2000/22). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/106216999>
12. Ухвала Дніпровського апеляційного суду від 14.02.2023 р. (справа № 932/2000/22). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/109031480>
13. Ухвала Дніпровського апеляційного суду від 26.01.2023 р. (справа № 932/2000/22). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/108805898>

14. Положення про слідчі підрозділи Національної поліції України, затверджене наказом Міністерства внутрішніх справ України від 06.07.2017 р. № 570. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17#Text>

15. Дехтярьов С. В. Проблемні питання визначення територіальної підсудності справ слідчому судді місцевого загального суду. Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка. 2021. Вип. 4. С. 97–108.

References

1. Hloviuk I. V. *Kryminalno-protsesualni funktsii: teoretyko-metodolohichni zasady i praktyka realizatsii: dys. ... dokt. yuryd. nauk: 12.00.09. Odesa, 2016. 602 s.*

2. Overchuk S. V. *Pidsudnist kryminalnykh provadzen slidchomu suddi. Chasopys Natsionalnoho universytetu «Ostrozka akademiia». Seriia «Pravo». 2015. № 2 (12). S. 1–36. URL: <https://lj.oa.edu.ua/articles/2015/n2/15osvpps.pdf>*

3. Krushynskiy S. A., Dankova S. O. *Adversarial proceedings as a guarantee of the right to a fair trial in the interpretation of European court of human rights. Amparo. 2022. Spetsvyypusk. Tom 2. S. 7–16.*

4. Bobechko N. R. *Bezumovni istotni porushennia kryminalnoho protsesualnoho zakonu. Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Ser.: Yurytsprudentsiia. 2015. № 14. S. 104–109.*

5. *Informatsiyni lyst VSSU «Pro deiaki pytannia zdiisnennia slidchym suddeiu sudu pershoi instantsii sudovoho kontroliu za dotrymanniam prav, svobod ta interesiv osib pid chas zastosuvannia zakhodiv zabezpechennia kryminalnoho provadzhennia» vid 05.04.2013 r. № 223-558/0/4-13. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0558740-13#Text>*

6. *Informatsiyni lyst VSSU vid 15.10.2013 r. № 1-1640/0/4-13. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v1640740-12>*

7. *Informatsiyni lyst VSSU vid 07.04.2014 r. № 5-467/0/4-14. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v-467740-14>*

8. *Informatsiyni lyst VSSU vid 16.06.2016 r. № 223-1650/0/4-16 URL: <http://consultant.parus.ua/?doc=0A5Y0C59D6>*

9. *Ukhvala Druhoi sudovoi palaty KKS VS vid 22.04.2020 r. (sprava № 487/7605/19). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88880636>*

10. *Ukhvala Pershoi sudovoi palaty KKS VS vid 13.10.2020 r. (sprava № 607/16332/20). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92173653>*

11. *Ukhvala Dniprovskoho apeliatsiinoho sudu vid 08.09.2022 r. (sprava № 932/2000/22). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/106216999>*

12. *Ukhvala Dniprovskoho apeliatsiinoho sudu vid 14.02.2023 r. (sprava № 932/2000/22). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/109031480>*

13. *Ukhvala Dniprovskoho apeliatsiinoho sudu vid 26.01.2023 r. (sprava № 932/2000/22). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/108805898>*

14. Положення про слідчі підрозділи Національної поліції України, затверджене наказом Міністерства внутрішніх справ України від 06.07.2017 р. № 570. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17#Text>

15. Dekhtiarov Ye. V. *Problemnii pytannia vyznachennia terytorialnoi pidsudnosti sprav slidchomu suddi mistsevoho zahalnoho sudu. Visnyk Luhanskoho derzhavnogo universytetu vnutrishnikh sprav imeni E. O. Didorenka. 2021. Vyp. 4. S. 97–108.*

КРУШИНСЬКИЙ С. Проблеми визначення підсудності кримінальних проваджень під час здійснення судового контролю за досудовим розслідуванням.

Проаналізовано проблеми, які виникають під час визначення підсудності кримінальних проваджень слідчим суддям при виконанні ними функції судового контролю. Акцентовано увагу на непослідовному підході законодавця до критеріїв визначення територіальної підсудності. З метою усунення протиріч під час визначення територіальної підсудності кримінальних проваджень слідчим суддям, запропоновано встановити універсальний критерій – місце проведення досудового розслідування.

Ключові слова: підсудність, судовий контроль, слідчий суддя, місце проведення досудового розслідування, місце знаходження органу досудового розслідування.

KRUSHYNSKYI S. Problems of determining jurisdiction of criminal proceedings during judicial control of pre-trial investigation.

The article is devoted to the analysis of problems that arise in practice when determining the jurisdiction of criminal proceedings by investigating judges when they perform the function of judicial control. The emphasis is on the importance of the correct determination of jurisdiction for ensuring the right to a fair trial, guaranteed by Art. 6 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, as well as the consequences of violating the rules of jurisdiction. The rules for determining instance, substantive and territorial jurisdiction in the context of exercising the function of judicial control are analyzed. The conclusion is made about the inconsistent approach of the legislator to the criteria for determining territorial jurisdiction when resolving various issues related to the powers of the investigating judge. The example of the Dnipro city demonstrates the problems that arise when determining the territorial jurisdiction of criminal proceedings by investigating judges in cities with administrative division into districts. It was stated that in order to correctly determine the court whose investigating judge must consider a certain issue within the framework of the function of judicial control, one should be clearly guided by the rules of instance, substantive and territorial jurisdiction. In order to eliminate the contradictions that have arisen in practice when determining the territorial jurisdiction of criminal proceedings by investigating judges, it is proposed to establish a universal criterion for this purpose – the place of conducting the pre-trial investigation. It is proposed to supplement Article 32 of the Criminal Procedure Code of Ukraine with a new Part 4 with the following content: «4. Consideration of issues falling within the powers of the investigating judge is carried out by the investigating judge of the court within the territorial jurisdiction of which the pre-trial investigation is conducted, unless otherwise provided for by this Code».

Key words: jurisdiction, judicial control, investigating judge, place of pre-trial investigation, location of pre-trial investigation body.